

Izreka

1. Članak 3. stavak 3. Direktive 1999/44/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 25. svibnja 1999. o određenim aspektima prodaje robe široke potrošnje i o jamstvima za takvu robu treba tumačiti na način da države članice ostaju nadležne za određivanje mjesta u kojem je potrošač dužan staviti trgovcu na raspolaganje robu kupljenu na daljinu radi njezina usklađivanja na temelju te odredbe. To mjesto mora biti prikladno za osiguravanje besplatnog usklađivanja, u razumnom roku i bez bilo kakvih značajnih neugodnosti za potrošača, uzimajući u obzir prirodu robe i svrhu u koju je ta roba potrošaču potrebna. U tom pogledu nacionalni sud dužan je izvršiti tumačenje u skladu s Direktivom 1999/44, što uključuje obvezu da izmijeni, ako je potrebno, ustaljenu sudsku praksu ako se ona temelji na tumačenju nacionalnog prava koje nije u skladu s ciljevima direktive.
2. Članak 3. stavke 2. do 4. Direktive 1999/44 treba tumačiti na način da pravo potrošača na „besplatno” usklađivanje robe kupljene na daljinu ne obuhvaća obvezu trgovca da predujmi troškove prijevoza te robe u sjedište tog trgovca u svrhe tog usklađivanja, osim ako činjenica predujma tih troškova od strane potrošača nije teret koji ga može odvratiti od toga da ostvari svoja prava, a što je na nacionalnom sudu da ispita.
3. Odredbe članka 3. stavka 3. u vezi s člankom 3. stavkom 5. drugim podstavkom Direktive 1999/44 treba tumačiti na način da u situaciji poput one u glavnom postupku potrošač koji je obavijestio trgovca o neusklađenosti robe kupljene na daljinu, čiji prijevoz u sjedište trgovca njemu može izazvati značajne neugodnosti i koji je tu robu stavio na raspolaganje trgovcu u svojem boravištu radi njezina usklađivanja, ima pravo na raskid ugovora zbog neotklanjanja neusklađenosti u razumnom roku ako trgovac nije poduzeo nijednu odgovarajuću mjeru kako bi tu robu uskladio, što uključuje onu obavještanja potrošača o mjestu u kojem mu se ta roba treba staviti na raspolaganje za to usklađivanje. U tom pogledu je na nacionalnom sudu da tumačenjem u skladu s Direktivom 1999/44 osigura pravo tog potrošača na raskid ugovora.

(¹) SL C 152, 30. 4. 2018.

Presuda Suda (veliko vijeće) od 14. svibnja 2019. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputila Audiencia Nacional — Španjolska) — Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO) protiv Deutsche Bank SAE

(predmet C-55/18) (¹)

(Zahtjev za prethodnu odluku — Socijalna politika — Zaštita sigurnosti i zdravlja radnika — Organizacija radnog vremena — Članak 31. stavak 2. Povelje Europske unije o temeljnim pravima — Direktiva 2003/88/EZ — Članci 3. i 5. — Dnevni i tjedni odmor — Članak 6. — Najdulje tjedno radno vrijeme — Direktiva 89/391/EEZ — Sigurnost i zdravlje radnika na radu — Obveza uspostave sustava mjerenja dnevnog radnog vremena tijekom kojeg je pojedini radnik radio)

(2019/C 255/11)

Jezik postupka: španjolski

Sud koji je uputio zahtjev

Audiencia Nacional

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO)

Tuženik: Deutsche Bank SAE

Uz sudjelovanje: Federación Estatal de Servicios de la Unión General de Trabajadores (FES-UGT), Confederación General del Trabajo (CGT), Confederación Solidaridad de Trabajadores Vascos (ELA), Confederación Intersindical Galega (CIG)

Izreka

Članke 3., 5. i 6. Direktive 2003/88/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 4. studenoga 2003. o određenim vidovima organizacije radnog vremena, u vezi s člankom 31. stavkom 2. Povelje Europske unije o temeljnim pravima te člankom 4. stavkom 1., člankom 11. stavkom 3. i člankom 16. stavkom 3. Direktive Vijeća 89/391/EEZ od 12. lipnja 1989. o uvođenju mjera za poticanje poboljšanja sigurnosti i zdravlja radnika na radu, valja tumačiti na način da im se protivi propis države članice koji, u skladu s njegovim tumačenjem u nacionalnoj sudskoj praksi, poslodavcima ne nameće obvezu vođenja sustava mjerenja dnevnog radnog vremena tijekom kojeg je pojedini radnik radio.

(¹) SL C 152, 30. 4. 2018.

Presuda Suda (osmo vijeće) od 15. svibnja 2019. — Europska komisija protiv Sabine Tuerck

(predmet C-132/18 P) (¹)

(Žalba — Javna služba — Mirovine — Prijenos nacionalnih mirovinskih prava u mirovinski sustav Europske unije — Odbitak povećanja vrijednosti kapitala od datuma podnošenja zahtjeva za prijenos sredstava do stvarnog datuma prijenosa)

(2019/C 255/12)

Jezik postupka: francuski

Stranke

Žalitelj: Europska komisija (zastupnici: G. Gattinara, B. Mongin i L. Radu Bouyon, agenti)

Druga stranka u postupku: Sabine Tuerck (zastupnici: S. Orlandi i T. Martin, odvjetnici)

Izreka

1. Žalba se odbija.
2. Nalaže se Europskoj komisiji snošenje troškova.

(¹) SL C 161, 7. 5. 2018.